

[Poul Schlüter]

Vi ser nu, at renterne alene af den store udlandsgæld beløber sig til omkring 12 mia kr. på årsbasis, og det vil stige endnu mere. Vi oplever, at underskuddet på det offentlige drifts- og anlægsudgifter fortsat går i vejret i ufatteligt tempo. Tallet var 3 mia kr. i 1979, 10 mia kr. i 1980, og det bliver formentlig 25 mia kr. – måske mere – i år. Men til næste år må vi efter regeringens egne prognoser vente, at underskuddet på det offentlige drifts- og anlægsudgifter bliver på ikke mindre end 29 mia kr. Tager vi bruttokasseunderskuddet, var det på 40 mia kr. i 1979, men i den seneste 12 måneders periode er det rendt op i ikke mindre end 53 mia kr.

På trods af den glædelige stigning i eksporten målt i mængder må regeringen nu i maj anlægge en mere depressiv vurdering, end man gjorde i marts. De nyeste tal, regeringen har givet os, viser, at betalingsbalanceunderskuddet alligevel stiger, og at det stiger stærkt i 1982. Julipristallet vil med sikkerhed udløse 2 dyrtidsportioner. Forbrugerpriserne i år stiger mere, end regeringen skønnede sidste gang, i marts. Det offentlige forbrug af varer og tjenester bliver også højere, end regeringen ventede, da man lavede sine beregninger i marts. Boligbyggeriet falder ikke 15 pct. i år, som man troede i marts. Nu i maj venter regeringen, at faldet bliver på 25 pct. Til trods for en stærk investeringsstigning inden for skibs-, olie- og gasområdet falder de samlede faste erhvervsinvesteringer med 10 pct. mere, end man troede i marts.

Også arbejdsløsheden skønner regeringen nu bliver højere, desværre, end da man skønnede i marts: 245.000 uden job i 1981, og regeringen venter samme tal i 1982. Det er 65.000 flere uden arbejde end i 1980, og det er 85.000 flere end i 1979. Er det en god udvikling? Det er en rystende udvikling. Det sker, til trods for at så mange er gået på efterløn eller er blevet ansat hos det offentlige gennem de sidste år. Uafsladligt giver regeringen folketinget prognoser og beregninger, som viser sig uholdbare og mest blot er udtryk for ønsketænkning.

Til efteråret, formentlig nogle dage efter kommunalvalget, kommer den første store regning for regeringens helt ubrugelige politik. Den kommer i form af de bebudede afgiftsstigninger. Jeg ser nok, at forligspartierne har bundet sig til en talstørrelse på 2 mia kr. i stigning. Jeg tror ikke, det vil slå til.

Som man øser tilskud og statsstøtte ud, også gennem de sidste få uger, kan jeg overhovedet ikke forestille mig, hvordan man vil tilvejebringe den fornødne bedre balance. Det kan man kun gennem stigende produktion, men som løbet er lagt til rette, må vi vente, at vi midt i 1980'erne møder et næsten dræbende skattetryk på 60 pct., måske på 65 pct.

Man prøver at sætte et plaster på såret ved et utal af gamle og nye ordninger af tilskud og subsidier. Men vi tror, at det bare vil cementere krisen og let kommer til at betyde, at når det internationale konjunkturromslag viser sig, går det alt for let forbi den danske økonomi, fordi vi vil være for slet forberedt, når man først har fået udviklet beskæftigelsesforanstaltninger og erhvervsstøtteordninger i et fantastisk antal på en sådan måde, at erhvervslivet mister de sidste rester af liberalitet.

Der bruges nu mindst 15 mia kr. på diverse statsstøtteordninger, og vi er tæt på at anvende det samme tal, 15 mia kr., på dagpenge. Der er 30 mia kr. i den offentlige økonomi til rådighed for en offensiv vækstpolitik, men det er det modsatte, regeringen fører.

Det sidste er energitilskuddene, som forudsætter en samfundsinvestering på 7,5 mia kr. gennem de kommende år, hvoraf de 3 mia kr. udredes gennem offentlig støtte. For de midler kunne vi få op mod 20.000 arbejdspladser i de produktive erhverv. Vi kunne få en vækst i industrieksporten på 10 mia kr. Vi kunne få en valutaindtjening på 6 mia kr. Men det er ikke regeringens politik.

Vi oplever fortsat, dag for dag, snesevis af virksomhedslukninger ved siden af indskrænkningerne, og hvem skal starte nye virksomheder? Det rentetryk og den bureaukratisering, regeringen står for, vil være en uhyggelig barriere for nyetableringer.

Vi tror også, at det kommer til at spille en større og større rolle, at vi igennem så mange år har ført en forfejlet uddannelsespolitik lige fra folkeskolen over gymnasiet og til de højere uddannelser, hvor hele systemet sigter på og inspirerer til, at de fleste mulige af de unge skal søge offentlig ansættelse. For at tage et eksempel: vi mangler et stort antal maskinmestre, som kunne gøre tjeneste i den danske handelsflåde, men om få år oplever vi til gengæld, at vi vil have uddannet så mange nye lærere, at der meget vel kan være op mod 20.000 folkeskolelærere uden chance